יום ב', כב' בשבט תשנ"ו (12 בפברואר)

בין השנים ג'תכ"ו ו-ג'תנ"א (334 ← 322 B.C.E.) עלה
אסקנדר הגדול לכבוש את ישראל.
היום נקבע ב"מגילת תענית" כיום טוב לישראל על שמת
אסקנדר הגדול ובטלו תגזרותיו.

שמעון הצדיק (בכהן הגדול השני אחר עזרא הסופר,
שהתגורר ולמד בני ישראל לארמית ב"שיבת ציון") שמע בת-קול
מבית קודש הקודשים:

= בטילת עגיגתיו דאמר מנאה לתיאוה לה'כל ל =
ונטלו את הבשם שהגדיש שלח להמתיק בהיכל, מהרו אותו,
ואותו יום עשאוהו יום טוב!

(לשון "דבר ערוך")

יום ג', כג' בשבט תשנ"ו (13 בפברואר)

היום הוא תענית צדיקים לציון יום שבו נאספו שבטי ישראל
למלחמה בבני שבט בנימין על עוון פילגש בגבעה.
כפי שמובא הסיפור בספר שופטים:

"ויאמרו בני ישראל בפרוז איכה נהיתה הרעה הנאת ...
... ויאסף כל איש ישראל אל העיר, כאיש אחד חברים ...
... ויעלו בני ישראל ויבכו לפני ה' עד הערב וישאלו בה' לאמור
(אולי) לגשת למלחמה עם בני בנימין אחי ...?
... ויש ישראל נשבע במצפה לאמור, איש ממנו לא יתן
בתו לבנימין לאישה ... ויינחמו בני ישראל את בנימין אחיו
ויאמרו, נחדש היום שבט אחד מישראל ...
ונעשה ניחם לבנימין כי עשה ה' פרץ בשבטי ישראל ..." יום נעים!